

אלו טרפות

[קנה הנשימה] לרוחבה, ברובה.

ג. ניקב קרום של מה — בנקב כל שהוא.⁽⁹⁾

לдинא בין נבללה לטרפה, שם שחת שלא כדין, ונתנבללה הבהמה, מותר לשחות את בנה באותו יום. ואם השחיטה היא שחיטה כשרה, אלא שהבהמה היא טרפה, אז אסור לשחות את בנה באותו יום. ב"ח י"ד סימן כ"ז. ועיין שם בדרישה.

יש אחרים שכתבו עוד נפקא מינה, שם הבהמה טריפה, מותר למכור את כולה לגוי, אך אם היא נבללה, אסור למכור לגוי בני מעיים שלה, משום איסור أكبر מן החי. תורת חיים דף כי ד"ה אמר זעירי. יש חולקים וסוברים שモثر למכור בני מעיים של נבללה לגוי, עיין לעיל לב.

8. הרמב"ם [שחיטה ג יט] סובר שנקובת הוושט נחשבת לנבללה אפילו מחייבים.

9. כתוב הרשב"א במשמרת הבית, שגם במקומות שהתרפאה הטריפה הרי היא אסורה לעולם, ובמקרה בוגרן לפחות בתחילת תרנגולת פרק בהמה המקשה שלטריפה אין היתר.

ומבואר החזון איש [יד ב] שאיסור הטריפה נובע מכח מה שאירוע בה כשנתרפה, ולא משום היotta טריפה עצה, ולכן גם כשתרפאה אינה עוד טריפה, היא נשארת באיסור טריפה.

וכן כתוב האבני נזר [י"ד כג], לבאר את שינוי הלשון בין נקבות הוושט ובין ניקב המח, שלא נקט התנא "ניקבה הוושט" כמו "נקב המח" אלא נקט "נקבת הוושט", לומר שיש חלק בינויהם. כי בעוד שניקב המח פסול בניקבה הוושט הוא מחמת שאירוע הנקב במח, הרי מועילה שחיטה אלא בסימנים שלמים, ולא הוושט כשלעצמם מטריף אותה, ולכן היא נבללה

א. נקבות הוושט⁽⁸⁾ — בנקב כל שהוא.

ב. ופסוקת הגרגרת — שנפסקה הגרגרת,

היא נבללה? והרי הגمرا דיברה רק על פסוקת הגרגרת, שהיא נבללה לפי שאין לשחות בה שני סימנים, אבל נקבות הוושט, שאפשר לקיים בה שחיטה בשני סימנים, יתכן שהיא טרפה בכלל הטרפות [פר' מגדים י"ד סימן לג ס'ק ה' בשפ"ד, ורעד"א בתשובתו בסימן כ"ז].

ורעד"א מוכיה שדעת רביינו שם והרא"ש שנקובת הוושט היא טרפה. ובתוספות הרא"ש שהודפס לאחרונה מצינו שהוא חולק על רשי"י במפופרש.

ונכתב הבית הלוי, ריש"י הבין מלשונו של רבא שאומר "יש מהן נבלות" בלשון רבים, שיש מהן שתי נבלות, וכך נקבות הוושט נבללה היא. ורבא הוכרח לומר כן, כדי לישב את סדר המשנה שהביאה בהתחלה את נקבות הוושט, ואחר כך פסוקת הגרגרת ואחר כך קר טרפות אחרות, ואם נקבות הוושט היא טרפה, לא הייתה המשנה מפסקה בינה ובין שאר הטרפות וכותבת ביניהם פסוקת הגרגרת שהיא נבללה, אלא הייתה כותבת את פסוקת הגרגרת בתחילת.

ונכתב הבית הלוי, שלפי זה, רק לפי תירוץ של רבא יש הכרח לומר שנקובת הוושט היא נבללה. אבל לפי תירוץ של רבי יוחנן שם, האומר שאין לשנות את לשון המשנה כאן, כי המשנה מונה רק את הטרפות, והיא סורה בשיטת רבי עקיבא קודם ש חוזר בו, שב אין ציריך לומר שנקובת הוושט היא נבללה בבית הלוי ח"ב סימן כ"ב אות ג'). ומסביר בית הלוי, שלא שלדעתו ובא ניתנה הלכה למשה מסיני, שלא מועילה שחיטה אלא בסימנים שלמים, ולא בסימנים שיש בהם טרפות [ביה"ל ח"ב סימן כ' אות ג].

עוד כתבו האחرونים, שגם בזמן זהה, שלא נהגים דיני טומאה וטהרה, יש לנו נפקא מינה